

CHƯƠNG 31

Hồng Y Thiếu Nữ

T

huần Vu Thông muốn cứu nhưng không kịp, Đại Giác hòa thượng đã vỡ nát đầu mềm nhũn chết nằm ngang đất.

Thượng Quan Tổ nhẹ nói:

- Lão chết rồi, thôi cũng đành...

Chàng thở dài:

- Tiếc rằng ta quá sơ ý không ngờ lão đột nhiên tìm cái chết. Chỉ vì lão còn có ít nhiều điều ẩn mật chưa nói ra hết!

Thượng Quan Tổ cúi đầu:

- Vâng! Nếu không lão đã không vội chết đến thế, có lẽ lão còn bị người khác khống chế, nếu tiết lộ cơ mật, có thể còn bị chết thảm hơn nữa nên lão thà chết ngay bây giờ còn dễ chịu hơn...

Hai vợ chồng Vu Trường Thanh quan thiết hỏi Thuần Vu Thông:

- Phải chăng thiếu hiệp còn chuyện gì khó xử?

Chàng thở dài:

- Không đâu, bất quá...

Chàng lại thở dài không nói gì ngần ngại.

Cuối cùng Thuần Vu Thông phải đáp:

- Được ân nhị vị tiên bối quan tâm, văn bối nào dám giấu... Tự thuở bé, văn bối đã gặp bất hạnh, Thuần Vu Sơn Trang bị tàn sát, phụ mẫu và hơn hai mươi gia nhân đều chết thảm, chỉ một mình văn bối may mắn được gia sư cứu thoát...

Vũ Trường Thanh lập tức tiếp lời:

- Câu chuyện này xưa kia chấn động giang hồ, lão cũng đã từng nghe qua, chẳng lẽ đến tận bây giờ thiếu hiệp vẫn chưa báo được mối thù ấy?

Thuần Vu Thông chau mày:

- Tuy vãn bối được ân sư truyền thụ võ công, lại được cùng Tố... nghĩa đệ đây tập luyện Tiên Cơ Kỳ Thư nhưng chuyện báo thù vãn chưa thực hiện được, vì đến nay vãn bối vãn chưa tìm ra hung thủ là ai, đó là điều hết sức đau khổ!

Vũ Trường Thanh trầm tư một lúc, nói:

- Lão hủ và tiện nội đây sẽ lưu ý việc này, nếu có tin tức gì sẽ lập tức báo cho thiếu hiệp...

Đột nhiên lão hỏi:

- Cùng Gia Bang chủ Lưu Kiếm Hồng phải chăng là bằng hữu của thiếu hiệp?

Chàng cúi đầu:

- Tuy họ Lô không phải là bạn tri kỷ của tại hạ nhưng có thể coi hãn là bằng hữu trên phương diện đạo nghĩa.

- Hay lắm! Nếu phu phụ lão hủ có nhận được tin tức gì sẽ nhờ đệ tử Cùng Gia Bang báo cho thiếu hiệp được không?

Chàng ôm quyền cung kính:

- Vãn bối xin đa tạ tiền bối trước!

Vũ Trường Thanh cười ha hả ôm quyền trả lễ:

- Nhị vị bảo trọng, phu phụ ta xin cáo biệt!

Lão và Đoan Mộc Phương song song chuyển thân đi. Thuần Vu Thông quay lại Thượng Quan Tố:

- Thực là hai vị kỳ nhân...

Thượng Quan Tố đáp:

- Vâng trên đời này vốn vãn còn nhiều bậc kỳ nhân, ta gặp chỉ là số ít!

Mắt nàng hơi tối lại:

- Lần đến chùa Hoàng Lương này của chúng ta chỉ uống công, bây giờ nên đi đâu hả ca ca?

Chàng chau mày:

- Ca ca có ý muốn quay về Tiêu Diêu Nhai ở Côn Luân Sơn thăm ân sư.

Nàng đáp:

- Hay lắm, vậy chúng ta đi.

- Đường đến Côn Luân xa xôi mấy ngàn dặm. Tổ muội...

Nàng dựa người vào vai chàng xúc cảm nói:

- Bất luận mấy ngàn dặm, chỉ cần có ca ca, muội muội đi đến đâu cũng được!

Thuần Vu Thông trầm tư:

- Chỉ sợ Thượng Quan Chưởng môn và Qua Bảo chủ chờ đợi Tổ muội, chẳng lẽ Tổ muội không về thăm Tứ Minh Bảo sao?

- Tuy muội muội rất nhớ gia gia nhưng muội không nỡ để ca ca đi một mình xa xôi đến thế, xin cứ cho muội muội theo ca ca đến Côn Luân rồi khi quay về xong sẽ ghé Tứ Minh Bảo được không?

Thuần Vu Thông không tiện chối từ đành ưng thuận:

- Tổ muội đã muốn thế, ca ca nào dám cự tuyệt?

Rồi đó, giữa đêm hôm ấy hai người rời bỏ núi Thái Nhạc. Đi đến gần sáng tới chân núi, đột nhiên nghe có tiếng khóc thê thiết vọng lại, bất giác họ kinh ngạc vì tiếng khóc nghe âm thanh rất quen thuộc, lập tức Thượng Quan Tổ nhận ra liền, nàng hoảng hốt:

- Đó là âm thanh của Tiểu Hồng và Thượng Quan Trung, hai tên này sao lại đến đây than khóc thế này?

Nguyên Tiểu Hồng là nữ tỷ của Thượng Quan Tổ, còn Thượng Quan Trung là lão bộc rất trung hậu trong Tứ Minh Bảo, điều ấy khiến Thuần Vu Thông cũng rất kinh ngạc. Họ chậm cước bộ lại lắng tai nghe, có tiếng Tiểu Hồng nức nở:

- Lẽ nào tiểu thư lại đến đây khiến chúng ta tìm mãi không ra?

Thượng Quan Trung cũng ảm ức:

- Đúng đấy, không tìm được tiểu thư, làm sao chúng ta còn trở về được nữa?

Tiểu Hồng nức lên:

- Thương thay chủ nhân nhớ tiểu thư gần như phát điên, nếu không tìm được tiểu thư e rằng lão gia lâm bệnh mất...

Thượng Quan Tổ cực kỳ kích động, nàng nắm tay Thuần Vu Thông đến gần kêu to:

- Tiểu Hồng, Thượng Quan Trung...

Tiểu Hồng và Thượng Quan Trung vừa khóc than chột nhìn thấy nàng đổi buồn làm vui. Tiểu Hồng chạy đến trước mặt Thượng Quan Tố kích động kêu to:

- Tiểu thư, tiểu tỷ không nằm mơ chứ?

Thượng Quan Tố vội đáp:

- Nói mau, làm sao các người tìm đến đây được?

- Chẳng những chỉ có tiểu tỷ mà thôi, gần hầu hết người trong Tứ Minh Bảo đã bủa đi khắp nơi tìm tiểu thư...

Thượng Quan Trung cướp lời:

- Tiểu thư hãy mau quay về vì sợ lâu hơn, cả Chuởng môn nhân và Qua Bảo chủ cũng đi tìm tiểu thư đó...

Thượng Quan Tố đưa mắt nhìn Thuần Vu Thông, nàng không biết phải nói với chàng ra sao.

Chàng vội mỉm cười:

- Họ nói phải lắm. Tố muội hãy mau quay về Tứ Minh Bảo với họ. Ca ca đi một mình tới Côn Luân Sơn báo mọi tình hình với ân sư xong tức thì quay về gặp Tố muội ở Tứ Minh Bảo...

Thượng Quan Tố chau mày:

- Thông ca ca không ghé Tứ Minh Bảo trước khi đến Côn Luân được sao?

- Không phải là không được, nhưng ca ca nghĩ rằng ca ca đến Côn Luân trước là phải hơn, sau đó ca ca sẽ đến Tứ Minh Bảo ở với muội lâu hơn.

Thượng Quan Tố vốn đang rất nhớ gia phụ, nàng được lời hứa của Thượng Quan Tố, liền hỏi:

- Thế bao giờ ca ca có thể quay về?

- Mau nhất là hai mươi ngày, chậm nhất là một tháng.

- Thôi được chúng ta cứ lấy một tháng làm kỳ hạn, đến lúc ấy ca ca nhớ quay về Tứ Minh Bảo nhé?

- Tố muội hãy yên tâm, ca ca đâu phải là người dễ quên, ca ca sẽ cố đi mau để trở về với tiểu muội.

Thượng Quan Tố buồn bã:

- Vậy thì Thông ca ca hãy保重, muội muội xin tạm biệt.

Chàng vội đáp:

- Tổ muội muội hãy bảo trọng hãy cho ca ca gửi lời vấn an Chưởng môn nhân và Qua Bảo chủ nhé.

Nàng gật đầu liên tiếp, thân hình chuyển động cùng Tiểu Hồng và Thượng Quan Trung ra đi, khoảnh khắc đã khuất bóng giữa màn đêm.

Chỉ còn lại một mình Thuần Vu Thông, chàng cảm khái thở dài một tiếng, cuối cùng quan sát phương hướng rồi nhắm hướng tây phi hành lên đường đến Tiêu Diêu Nhai núi Côn Luân. Ba tháng sau, Thuần Vu Thông đang đi qua một vùng rừng núi gần Hoa Sơn, bấy giờ đã là hoàng hôn, Hoa Sơn là dãy núi nguy nga bốn bề mang nhiên không một bóng người.

Thuần Vu Thông vì gấp tới mục đích nên định bụng cứ đi đến khi nào buồn ngủ sẽ tùy tình hình kiếm chỗ tạm nghỉ ngơi, không ngờ đột nhiên trời đổ một trận mưa nhỏ.

Không còn cách nào khác Thuần Vu Thông đành phải tạt vào một thôn nhỏ ven đường định tìm một nhà dân gian nào đó nghỉ tạm qua đêm nay và mua ít lương thực phòng sẵn.

Khi vào trong thôn rồi chàng mới nhận ra cảnh hoang liêu như một thôn chết, hoàn toàn không có một ánh đèn nhỏ nào. Dân thôn núi thường ngủ rất sớm, đó là chuyện thường tình, nhưng giờ này thực còn quá sớm khiến Thuần Vu Thông bất giác cảm thấy ngạc nhiên.

Chàng không dám ngờ có gì khác lạ cứ thuận chân vào sâu thêm, gặp một gian nhà ở đầu thôn, chàng vội đưa tay gõ cửa. Lâu lắm, mà chẳng có tiếng người động tĩnh. Lấy làm kỳ lạ, chàng nghĩ bụng:

"Chẳng lẽ không có ai trong nhà sao?"

Đưa mắt nhìn lên, cánh cửa chẳng có ổ khóa nào cả, chẳng có dấu hiệu gì cả nhà đã ra đi, chàng phân vân ngần ngại, cuối cùng đành bước sang gian nhà thứ hai.

Kết quả chẳng khác gì gian nhà thứ nhất, hoàn toàn không có ai lên tiếng đáp tiếng gõ cửa của chàng. Thuần Vu Thông gõ cửa liên tiếp ba nhà vẫn không có động tĩnh, nhất thời chàng không thể lấy làm nghi ngờ, lần thứ tư chàng tự đẩy một cánh cửa.

Nào ngờ cửa chỉ khép đưng vào đã mở ra, một mùi máu tanh xộc vào mũi chàng tức khắc. Thuần Vu Thông cả kinh, định thần nhìn kỹ chỉ thấy đầy mặt đất

đều có vết máu và ba xác chết nằm ngang trên đất là xác hai vợ chồng và một đứa hài nhi.

Chàng trầm tư nghiền răng, không biết kẻ nào hạ độc thủ nhẫn tâm giết hết nhà nông dân này, thậm chí đến trẻ sơ sinh cũng không tha! Quan sát kỹ ba xác chết, không hề có vết đao kiếm gì cả, tất nhiên hung thủ phải là người biết võ công vào loại khá cao. Chàng nổi giận muốn biết hung thủ là ai nhưng vì thời giờ rất gấp nên không phải biết làm sao. Chàng thở dài tự lẩm bẩm:

- Không biết làm sao bây giờ, chi bằng ta cứ đến Côn Luân tìm ân sư cái đã.

Sau đó chàng rời cái thôn chết chóc ấy tiếp tục đi về hướng tây. Trời càng lúc càng mưa to nhưng không còn chỗ nào trú, chàng đành đội mưa mà đi. Hốt nhiên, chàng chợt thấy một bóng nhân ảnh mau chớp nhoáng tạt qua phía hữu. Xét thân pháp khinh công của nhân ảnh ấy rõ ràng là một nhân vật võ lâm cao thủ. Bất giác Thuần Vu Thông đâm ra hoài nghi, phải chăng hắn là hung thủ trong cái thôn núi kia rồi? Không chậm trễ, thân hình Thuần Vu Thông vọt cao đuổi theo nhân ảnh.

Thân pháp người ấy tuy mau nhưng không thể mau bằng Thuần Vu Thông, tất nhiên vì vậy khoảng cách càng lúc càng gần, từ hai mươi trượng, còn mười trượng, chín trượng, tám trượng... Khi đến gần chỉ còn ba trượng, Thuần Vu Thông đã nhìn thấy rõ người ấy là một người áo đen bịt mặt, thân hình cao lớn, sau lưng có đeo một thanh trường kiếm.

Hình như hắn chưa phát giác ra Thuần Vu Thông đang đuổi theo sau lưng nên không hề thấy hắn quay đầu lại, cứ phi hành một mạch về phía trước. Chàng lại phát giác thêm một điều, người cao mặc áo đen ấy đang đuổi theo một người đang bị thụ thương. Người bị thương ấy võ công rất cao nhưng đang bị thương cho nên dần dần bị tên áo đen đuổi kịp.

Thuần Vu Thông lại nhận ra điều lạ nữa, người đang bị đuổi theo là một nữ tử áo đỏ. Điều ấy khiến chàng hết sức kinh ngạc, chàng cố nén tiếng thở âm thầm đuổi theo sau lưng tên áo đen. Lúc ấy, tên áo đen bật cười hăng hắc gầm lên thật to:

- Nếu không ngoan ngoãn dừng chân, đại gia không tha chết cho ngươi đâu!

Tựa hồ nữ tử áo đỏ nhận ra không thể chạy thoát khỏi tên áo đen, liền dừng chân lại xoay chân quát:

- Thực ngươi muốn giết chết bằng hết ư?

Tên áo đen cười hắg hắg:

- Đại gia làm việc gì là làm tới cùng, đối với người, đại gia để cho một lối sống là làm thị thiếp cho đại gia, người cứ nghĩ kỹ xem có nên không?

Nữ tử áo đỏ nghiêng rằng:

- Người đừng nằm mộng...

Tên áo đen bật cười lớn:

- Người đã đến đường cùng rồi, chịu thì chịu mà không chịu cũng phải chịu, chi bằng ngoan ngoãn theo lời ta thì hơn.

Thiếu nữ áo đỏ đột nhiên rút ra một con đao ngắn quất lớn:

- Hôm nay ta liêu chết với người!

Ánh sáng lóa lên, nàng tấn công liên tức khắc. Tên áo đen ấy rất khinh thường, trường kiếm tung ra khỏi vỏ như một con rắn quấy mình nghênh đón đao ngắn, chỉ nghe choang một tiếng, đao ngắn của thiếu nữ bị chấn động rời khỏi tay. Tên áo đen cười hắg hắg lạnh lùng thu trường kiếm lại trảo pháp chộp tới người thiếu nữ.

- o O o -